

Drága kis szívem

GABRIEL TALLENT

21. SZÁZAD
KIADÓ

Budapest, 2019

Gloriának és Elizabethnek

Egy

A RÉGI HÁZ A DOMBON KUPOROG, HÁMLÓ FEHÉR VAKOLATÁVAL, kiugró ablakfülkéivel és a rózsával meg mérges szömörccével benőtt, szálkás fakorlással. A rózsaindáktól kilazult deszkák vicsorogva lógnak a tövek között. A kavicsos kocsifelhajtón patinával borított, üres töltényhüvelyek. Martin Alveston kiszáll a kocsiból, és nem néz vissza a sofőrfülkében ülő Teknőcre, hanem felmegy a tornácra, dzsungelbakancsa alatt üregesen konganak a pallók. A nagydarab, flanelinget és Levi's farmert viselő férfi félretolja az üvegajtót. Teknőc vár, a motor csendesülő pattogását hallgatja, aztán elindul utána.

A nappaliban az egyik ablakra fémlemezt és egy fél hüvelyk vastag furnért erősítettek, melyeket lólapok borítanak. Sűrűn sorakoznak egymás mellett a találatok, mintha valaki egy-egy tízkaliberes lyukat vágott volna a közepükbe; a kilapult lövedékek úgy csillognak a recés szélű lyukakban, mint a kút alján a víz.

Az apja felnyit egy doboz Bush's konzervbabot a régi tűzhelyen, a hüvelykujján végighúz egy gyufát, hogy meggyújtsa az égőt, amely lassan, sziszegve kel életre, a lángja narancssárgán lobog a sötét vörösfenyőből épített fal, a lakkozatlan szekrények és a zsírfoltos patkánycsapdák előtt.

A konyha hátsó ajtaján nincs zár, csak a kilincs és a lakatpánt lyukai. Martin kirúgja az ajtót, és kilép a befejezetlen hátsó teraszra. A bedeszkáztatlan tartógerendákon sövényleguánok futkosnak, és szederindák tekeregnek, melyek között zsurló és disznómenta nő furcsa, barackszínű bolyhaival, savanyú szaga ott terjeng a levegőben. Martin szétvetett lábbal megáll a gerendákon, és leveszi a serpenyőt a görbe deszkákba vert szegről, ahová kiakasztotta, hogy tisztára nyalják a mosómedvék. Egy rozsdás villáskulccsal megnyitja a csapot, vizet enged a rozsdás öntöttvasra, és egy marék lószőrrel megdörzsöli a problémás helyeken. Aztán bemegy, ráteszi a gázrózsára, majd sziszegni és fröcskölni kezd a víz. Kinyitja az olajzöld hűtőgépet – a világítás már rég nem működik benne –, és kivesz két barna csomagolópapírba tekert steakszeletet. Előhúzza Daniel Winkler kését, a combján beletörli farmerjába, felszúrja a két húsdarabot a hegyére, majd belepottyantja őket a serpenyőbe.

Teknőc felszökken a konyhapultra – szálkás fenyődeszkákból készült, a szögek körül régi kalapácsnyomokat látni. Felvesz egy Sig Sauer pisztolyt a félrelökött konzervdobozok közül, hátrahúzza a szánt, és megnézi a töltényúrben lapuló rezet. Maga elé emeli a pisztolyt, és elfordul, hogy megnézze, az apja mit szól hozzá, de az csak áll egyik nagy kezével a szekrénynek támaszkodva, fáradtan elmosolyodik, és még csak fel se néz.

Amikor Teknőc hatéves volt, az apja ráadott egy mentőmellényt, hogy megvédje a visszarúgástól, és a lelkére kötötte, hogy ne nyúljon a kihulló, forró hüvelyekhez. A konyhaasztalon ülve elkezdte tanítani egy forgó tolózáras Ruger 22-es használatára, mialatt a fegyvert egy összetekert törülközőnek támasztotta. Nagypapa az italboltból hazafelé tartva biztosan hallotta a lövéseket, mert amikor far-

merban, frottír fürdőköntösben és egy rojtos bőrpapucsban belépett a házba, megállt az ajtóban, és így szólt:

– Az istenit, Marty!

Apa egy széken ült Teknőc mellett, Hume *Tanulmány az erkölcs alapelveiről* című művét olvasta, de most a könyvet nyitva, lefordítva a combjára helyezte, és azt felelte:

– Menj a szobádba, kölyök!

És Teknőc felment a nyikorgó, korlát és homloklapok nélküli lépcsőn. A fokokat fenyőrönkökből faragták, a tartógerendák megrepedeztek és megvetemedtek a rossz kezeléstől, a csavarodás kihúzta a szögeket a lépcsőfokokból, és majdnem elvágta őket. A két férfi odalent hallgatott, nagypapa a lányt nézte, Martin a könyv gerincén sorakozó aranyozott betűket simogatta a mutatóujjával. De Teknőc még odafent, a farostlemez ágyában, a magára húzott katonai hálósák alatt is hallotta őket.

– Az istenit, Martin, nem lehet így nevelni egy kislányt!

Apa sokáig hallgatott, és utána is csak annyit felelt:

– Ne feledd, Daniel, ez az én házam.

Szinte szótlánul eszik a steaket, a magas vizespoharak alján lát-szik a lerakódott homokréteg. Kettejük között az asztalon egy kártyapakli hever dobozban, a fedelén egy jokerrel. A figura arcának egyik fele örült vigorra húzódik, a másik lefelé biggyed. Amikor Teknőc végez, előretolja a tányérját, az apja ránéz.

Ahhoz képest, hogy tizennégy éves, nyurga, karja-lába hosszú, csípője és válla széles, de törékeny, kecses nyakán látszanak az erek. A szeme a legszebb, kék, mandulavágású. Az arca túl sovány, a poc-facsontja élesen kirajzolódik, a szája ferde, a fogai nagyok – csúnyák és szabálytalanok, ő is tudja. Sűrű, szőke haját sávokban kiszívta

a nap. A bőrét rézvörös szeplők pettyezik. A tenyere, az alkarja belső oldala és a combja belső fele csupa kék véna.

– Menj, hozd a szólistát, kölyök – szólal meg Martin.

Teknőc előveszi a hátizsákból a kék füzetet, és megkeresi benne az arra a hétre kapott szólistát, amelyet gondosan lemásolt a tábláról. Az apja ráteszi a kezét a füzetre, és maga felé húzza az asztalon. Olvasni kezdi a szavakat.

– *Szembetűnő* – mondja, és felnéz a lányra. – *Megfenyít.* – Így mennek végig a listán. Aztán azt mondja: – Itt van. Az első. *Az élő szervezet fontos része a(z) kihagyás.* Megfordítja a füzetet, és oda-cúsztatja az asztalon Teknőc elé. A lány elolvassa:

1. *Az élő szervezet fontos része a(z) _____.*

Teknőc végigolvassa a listát, és közben a padlóhoz nyomva ro-pogtatja a lábujjait. Az apja nézi, de ő nem tudja a választ.

– *Sejt* – mondja aztán. – Talán a *sejt*. – Az apja felvonja a szem-öldökét, ő pedig beírja a szót.

1. *Az élő szervezet fontos része a(z) sejt.*

Martin megint maga elé húzza a füzetet, és megnézi.

– Jól van, akkor nézzük a másodikat – morogja. Visszatolja a fü-zetet. Teknőc megnézi a másodikat.

2. *Akinek baljós előérzete van, az rosszat _____.*

A lány hallgatja, ahogy az apja a törött orrán át veszi a levegőt, és minden egyes lélegzvétele elviselhetetlen a számára, mert sze-

reti őt. Az arcát fürkészi, minden apró részletet megnéz, és közben azt gondolja, *te kurva, meg tudod csinálni, te kurva.*

– Figyelj – mondja Martin –, figyelj. – Azzal elveszi tőle a ceruzát, két határozott mozdulattal áthúzza a *sejt* szót, és fölé írja azt, hogy *ér*. Aztán visszatolja a lány elé a füzetet. – Mi a második, kölyök? Az előbb mentünk végig rajta. Ott van az orrod előtt.

Teknőc ránéz a lapra, ami abszolúte a legkevésbé fontos dolog a helyiségben. Az elméjét betölti a férfi türelmetlensége. Martin kettétöri a ceruzát, és leteszi a két felet a füzet elé. Teknőc az oldal fölé hajol, *hülye, hülye, hülye*, gondolja, *szar vagy mindenben*. Martin megvakarja borostás állát.

– Oké – görnyed előre fáradtan, és végighúzza a mutatóujját a tányérján maradt véres lében. – Oké, rendben, ennyi elég ma es-tére, ennyi elég... mi van veled? – Aztán a fejét rázva: – Nem, semmi baj, nem, ennyi elég. – Teknőc némán ül, a haja az arcába hullik, Martin pedig félrehúzza kinyitott száját, mintha az ízületet próbálgatná.

Kinyújtja a kezét és leteszi Teknőc elé a Sig Sauert. Aztán odahúzza magához a kártyát, és átveszi a másik kezébe. Feláll, odamegy a bedesz-kázott ablakhoz, megáll a szétlőtt lőlapok előtt, kinyitja a pakli dobozát, kiveszi a pikk bubit, és az arcához emeli. Megmutatja a lánynak szemből, hátulról és oldalról. Teknőc a kezét az asztalon pihentetve ül, és a pisztolyt nézi.

– Ne szórakozz velem, kölyök. – Mozdulatlanul áll. – Te szórakozol velem. Szórakozni akarsz velem, kölyök?

Teknőc feláll, megveti a lábát, a jobb szemével egy magasságba emeli az első irányzékot. Tudja, hogy a kettő akkor van egy szintben, amikor a széle borotvaélesnek tűnik – ha felfelé áll a cső, árulkodóan csillog az irányzék felső széle. Beilleszti azt a szélet egy

vékony, képzeletbeli egyenesbe, *figyelj, figyelj, kislány*. A kártyalap oldalról olyan vastag, mint egy kötöm. Óvatosan kiegyenlíti a 4,4 fontos elsütőbillentyű holtjátékát, vesz egy nagy levegőt, természetes ritmusban kiengedi, és nekifeszíti az ujját annak a 4,4 fontnak. Elsüti a fegyvert. A kártyalap felső fele keringve lehullik, mint egy juharfatermés. Teknőc mozdulatlanul áll, csak a karja remeg meg egy kicsit. Martin megrázza a fejét, halványan elmosolyodik, de leplezni próbálja, a hüvelykujjával szárazon érintve ajkát. Aztán előhúzza egy másik lapot, és feltartja.

– Ne szórakozz velem, kölyök – mondja, és vár. Amikor Teknőc nem mozdul, rászól: – Az istenit, kölyök!

Teknőc a hüvelykujjával megérinti a kakast. Van egy bizonyos érzése, amikor jól tartja a pisztolyt, és most megvizsgálja, mit érez, nincs-e benne valami helytelen. Az irányzék széle kitakarja az apja arcát, a csillogó, zöld tríciumgömb akkora, mint a szeme. Egy hosszú pillanatig a cél köti le a figyelmét, és Martin kék szeme az irányzék vékony, lapos vonala fölé kerül. A lány gyomra úgy remeg, mint egy horogra akadt hal a hínárban, Teknőc nem mozdul, teljesen visszaengedi a ravaszt, *a francba, a francba, ne nézz rá, ne nézz rá*. Ha az apja látja is őt a nézőkén keresztül, semmi jelét nem adja. Teknőc erőt vesz magán, és visszafordítja az irányzékot a remegő, elmosódott lap felé. Természetes ritmusban kiengedi a levegőt a tüdejéből, és lő. A kártya meg se rezzen. Elhibázta. Látja a becsapódás helyét a céltáblán, tenyérnyire a férfitől. A hüvelykjével visszaereszti a kakast, és leereszti a pisztolyt. Szempilláján fátyolosan csillog a ve-rejtek.

– Próbálj meg célozni – mondja Martin.

Teknőc mozdulatlanul áll.

– Na, megpróbálsz még egyszer, vagy mi lesz?

Teknőc ismét felhúzza a kakast, és a domináns szeme elé emeli a fegyvert. Az irányzék és a nézőke egy szintbe kerül, két egyforma fénycsík tör át közöttük. A cső olyan stabil, hogy rá lehetne állítani egy pénzérmét. A kártyalap viszont enyhén fel-le mozog. Átveszi Martin szívének a dobogását. *Ne nézz rá, ne nézd az arcát*, gondolja Teknőc. *Az irányzékot nézd, az első irányzék felső szélét!* A lövés dőreje után beálló csendben kattanásig visszaengedi a ravaszt. Martin megfoghatja a kezében a sértetlen lapot, és látványosan vizsgálhatja.

– Pont, ahogy gondoltam – mondja, majd ledobja a lapot a padlóra, visszamegy az asztalhoz, leül a lánnal szemben, megfogja a kinyitva, lefordítva letett könyvet, és fölé hajol. A háta mögött, a be-
deszkázott ablakon a találatok olyan közel vannak egymáshoz, hogy elférnének egy negyeddolláros alatt.

Teknőc három szívdobbanásnyi ideig csak áll, és nézi. Kiveszi a tárat, kilöki a töltényt a töltényűrből, és elkapja. Hátrahúzza a szánt, és leteszi a pisztolyt, a tárat és a töltényt az asztalra, a koszos tányérja mellé. A töltény surrogó hangot hallatva, széles ívben elgurul. Martin megnyalazza az ujját, és lapoz. Teknőc csak áll, várva, hogy az apja felnézzen rá, de nem néz fel. *Ennyi?*, gondolja a lány. Felme-
gy a kezeletlen fával borított falak miatt sötét szobájába. A nyugati ablak szárnyai és kerete között szömörceindák tekeregnek.

Aznap éjjel Teknőc a farostlemez ágyában, a zöld katonai hálós-
zsák és a gyapjútakarók alatt vár, és a konyhában hagyott, mosatlan edényeket rágcsgáló patkányok neszezését hallgatja. Időnként észleli, ahogy egy patkány leül egy tányérhalomra, és a nyakát vakarja. Hallja, ahogy Martin szobáról szobára járkal. Teknőc szobája falán egy Lewis Machine & Tool AR–10, egy Noveske AR–15 és egy Remington 870, tizenkét kaliberes, előágyszán-ismétlő, sörétes puska lóg. Mindegyik másra jó. A ruháit gondosan összehajtva a polcán

tartja, a zoknijait az ágy lábánál álló utazóládába gyömösölte. Egyszer elfelejtette összehajtogatni az egyik takaróját, és Martin elégette az udvaron, mondván: „Csak az állatok teszik tönkre az otthonukat, kölyök, csak az állatok teszik tönkre a kurva otthonukat.”

REGGEL MARTIN BECSATOLJA A FARMERJA ÖVÉT, kilép a szobájából, miközben Teknőc kinyitja a hűtőt, és kivesz egy doboz tojást meg egy sört. A sört odadobja az apjának. Martin rátámasztja a kupakot a pult szélére, lepattintja, és inni kezd. A flanelingje kigombolva. A hasizmai a nyelés ritmusára hullámzanak. Teknőc odakocint egy tojást a pulthoz, majd a kezébe fogja, kitágítja a lyukat a héján, és a szájába engedi a tojás tartalmát. Az üres héjakat az ötgallonos komposztvödörbe dobja.

- Nem kell kikísérned – mondja, és a kézfejevel megtörli a száját.
- Tudom – feleli az apja.
- Tényleg nem kell – erősködik Teknőc.
- Tudom, hogy nem kell – biztosítja az apja.

Kikíséri a buszhoz, apa és lánya a keréknyomban lépked a rezgőfűvel benőtt középső sáv mellett. Az út két oldalát szegélyező tüskés bogáncs még nem nyílt ki teljesen. Martin a mellkasa előtt tartja a sörösüveget, a másik kezével begombolja az ingét. Együtt várnak a bekötőút kavicsos, fáklyaliliommal és bimbós amarillisszel szegélyezett elején. A kavics között helyenként egy-egy kaliforniai pipacs ágaskodik. Teknőc érzi a tengerpartról áradó rothadthínár-szagot és a tőlük húszyardnyira húzódó folyótorkolat termékeny bűzét. A Buckhorn-öböl világoszöld vize fehér tajtékot vet a sziklák tövében. Távolabb az óceán világoskékkel halványul, pont olyanná, mint az ég, nincs látóhatár, és nincsenek felhők.

– Ezt nézd meg, kölyök – mondja Martin.
– Nem kell megvárnod – feleli a lány.
– Ez a látvány jót tesz a léleknek. Nézed, és arra gondolsz, hogy az istenit. A tanulmányozásával közelebb jutsz az igazsághoz. A világ végén élsz, és arra gondolsz, hogy biztos tanulsz valamit abból, ha nézed. És éveken át csak erre gondolsz. Érted, mit akarok mondani?

– Igen, apa.

– Telnek az évek, te azt hiszed, milyen fontos egzisztenciális munkát végzel azzal, hogy ennek a bámulásával megfékezed a sötétséget. Aztán egy nap rájössz, hogy lószart sem tudsz arról, mit nézel. Ugyanolyan idegen, és ugyanúgy nem hasonlít semmi más-hoz, csak magához, és az a sok agyalás nem volt más, csak önáltatás, minden egyes gondolatod elsiklott a dolog megmagyarázhatatlansága, nagysága és közönye felett. Éveken át nézed az óceánt, azt hiszed, hogy jelent valamit, de nem jelent *semmit*.

– Nem kell lejönnöd ide, apa.

– Istenemre, szeretem azt a leszbikusot – mondja Martin. – És ő is kedvel engem. Látni a szemén. Figyeld csak meg. Tényleg bír.

A busz zihálva kerüli meg a Buckhorn-domb lábát. Martin csibészesen elmosolyodik, és megemeli a sörét a buszsofőr felé, aki hatalmasnak tűnik az overalljában és a bakancsában. A nő szigorú arccal bámul vissza rá. Teknőc felszáll, és elindul az ülések között hátrafelé. A sofőr ránéz Martinra, aki derűs arccal a felhajtón áll, a szíve fölött tartja a sörét, és a fejét csóválva azt mondja:

– Csuda egy nő vagy te, Margery. Csuda egy nő.

Margery bezárja a gumiszegélyes ajtót, majd a busz egy rándulással elindul. Teknőc kinéz az ablakon, és látja, hogy Martin búcsút

int neki. Leveti magát egy szabad helyre. Elise hátrafordul, az üléstámlára támasztja az állát, és így szól:

– Az apukád annyira... *vagány*.

Teknőc csak bámul ki az ablakon.

A második órán Anna fel-alá járkál az osztály előtt, fekete haja nedves copfba fogva lóg a hátára. Az asztala mögötti fogason egy bűvárruha lóg, a víz egy kukába csöpög róla. A helyesírás-dolgozatot javítják, Teknőc a papír fölé hajol, és a tollát kattogtatja a mutatóujjával – azt gyakorolja, hogy egyenesen húzza meg a ravaszt, mindenféle oldalirányú nyomás nélkül. A lányoknak vékony, erőtlen hangjuk van. Amikor csak lehet, Teknőc hátrafordul a székén, és a szómozgásukat figyeli.

– Julia – szólítja meg Anna –, tudnád betűzni a *szinekdoché* szót, és el tudnád mondani a jelentését? Aztán felolvasnád a mondatodat?

Noha a dolgozatot javítják, és ott van előtte egy másik lány dolgozata, egy lányé, akit Teknőc a maga kissé sandán pislogó, körömrágó módján csodál, és a másik lány a *szinekdoché* szót is odaírta betűzve a szép, szabályos írásával, csillogó zselés tollal, Teknőc képtelen megtenni, amire kérték.

– SZ-I-N... – kezdi, aztán megáll, nem találja a kiutat ebből az útvesztőből. – SZ-I-N... – ismétli meg.

– Jól van, Julia – mondja Anna gyengéden –, ez egy nehéz szó. *Szinekdoché*. SZ-I-N-E-K-D-O-C-H-É, *szinekdoché*. Meg tudja mondani valaki, hogy mit jelent?

Rilke, egy másik, sokkal csinosabb lány felemeli a kezét, és izgatottan O-t formál rózsaszín szájával.

– Szinekdoché: szókép, melyben a rész az egészet jelenti, például: *a korona elégedetlen*. – Elcserélték Teknőccel a dolgozataikat, tehát Rilke emlékezetből mondja a definíciót, rá sem pillantva Tek-

nőc papírára, mivel az üres, kivéve az első sort: 1. Sejt. 1. *Az élő szervezet fontos része a(z) sejt.* Teknőc nem tudja, mit jelent az, amikor a rész az egészet jelenti. Nem érti, és azt sem tudja, mit jelent az, hogy *a korona elégedetlen.*

– Nagyon jó – bólint Anna. – Ez is egy görög eredetű szavunk, akárcsak a...

– Ó! – kapja fel megint a kezét Rilke. – *A szimpatikus!*

Teknőc az öklét rágva ül a kék műanyag széken, búzlik a Slaughterhouse-patak üledékétől, lyukas pólót és majdnem térdig felhajtott farmert visel, ami alól kilátszik sápadt és száraz bőre. Az egyik körme alatt rozsdás, fekete motorolaj sötétlik. Az ujjai is büdösek. Szereti pusztá kézzel bemasszírozni a kenőanyagot a fémbe. Rilke ajakfényt ken a szájára, már rég átnézte Teknőc dolgozatát – csinos kis *x*-eket húzva minden üres sor mellé. *Nézd már a kis kurvát,* gondolja Teknőc. *Nézd már a kis kurvát!* Odakint a szélfúttá mezőkön tócsák csillognak, a megáradt vízelvezető árok elválik a hamuszínű agyagtól. Az árkon túl az erdő széle sötétlik. Teknőc besétálhatna az erdőbe, ahol soha nem találnák meg. Megígérte Martinnak, hogy soha, soha többé nem fogja ezt csinálni.

– Julia – szólítja Anna. – Julia?

Teknőc lassan előrefordul, Annára emeli a tekintetét, és némán vár.

– Julia – mondja Anna nagyon gyengéden –, esetleg, ha idefigyelnél... kérlek.

Teknőc bólint.

– Köszönöm – mondja Anna.

Amikor ebédhez csengetnek, a diákok felpattannak, Anna pedig végigmegy a padok között. Két ujját ráteszi a Teknőcére, majd

mosolyogva felemeli az egyiket, jelezve, hogy beszélni szeretne vele. Teknőc nézi, ahogy a többiek kimennek a teremből.

– Szóval – kezdi Anna. Leül egy padra, és a csendes, figyelmes, az arckifejezéseket jól ismerő Teknőc szinte mindent le tud olvasni a vonásairól. Anna tetőtől talpig végigméri, átfut rajta, mennyire szereti ezt a lányt, és azon töpreng, hogyan ne szúrja el. Ez érthetetlenül furcsa Teknőcnek, aki utálja Annát, soha nem adott okot neki arra, hogy szeresse, és aki önmaga sem szereti magát. *Te kurva*, gondolja.

– Szóval – ismétli meg Anna –, mit gondolsz erről? – Az arca szelíden kérdővé válik – beharapja az alsó ajkát, felvonja a szemöldökét, néhány vizes tincs kiszabadul a copfjából. – Julia? – Teknőc északnyugati parti füle érzékeli Anna akcentusát, számára hűvösnek és affektálónak tűnik. Teknőc soha nem járt még a Navarrodéli és a Mattole északi oldalán.

– Igen? – mondja. Túl sokáig hagyta elnyúlni a csendet.

– Mit gondolsz erről?

– Hát, nem sok jót – feleli Teknőc.

– Megnézted a meghatározásokat? – kérdezi Anna.

Teknőc nem tudja, mit akar tőle. Nem, nem nézte meg, de ezt Annának is tudnia kell. Anna bármelyik kérdésére csak egy lehetséges válasz van, az, hogy Teknőc reménytelen.

– Nem – böki ki –, nem néztem meg a meghatározásokat. Illetve az elsőt igen. *Az élő szervezet fontos része a sejt.*

– Szerinted miért ez a válasz? – kérdezi Anna.

Teknőc a fejét rázza – nem tudja megmondani, és nem fogja rávenni, hogy valami mást mondjon.

– Mi lenne – kezdi Anna lassan –, ha bent maradnál egy kicsit ebédidőben, és együtt megcsinálnánk néhány szókárttyát?

– Én *tanulok* – mondja Teknőc. – Nem tudom, mennyit segítenének.

– Van valami, ami szerinted segítené? – Anna mindig ezt csinálja: kérdez, úgy tesz, mintha biztonságos teret hozna létre, de Teknőc számára nincs biztonságos tér.

– Nem is tudom – feleli a lány. – Mindig végigmegyek a szavakon apukámmal... – És ekkor meglátja, hogy Anna elbizonytalanodik, és tudja, hogy hibát követett el, mert egyetlen másik mendocinói lány sem mondaná azt, hogy *az apukám*. Általában a keresztnevükön szólítják a szüleiket, vagy apának. – Végigmegyünk rajtuk – folytatja –, és szerintem csak annyi kellene, hogy néhány-szor egyedül is végigmenjek rajtuk.

– Szóval azt akarod mondani, hogy csak egy kicsit több időt kellene fordítanod a tanulásra?

– Igen.

– És hogyan tanultok az apukáddal? – kérdezi Anna.

Teknőc habozik. Nem tudja megkerülni a kérdést. Óvatosan, csak óvatosan, gondolja.

– Hát, átvesszük együtt a szavakat – böki ki.

– Ez mennyi ideig tart? – faggatja Anna.

Teknőc a bal keze mutatóujját szorongatja a jobbával, megropantja a bütykét, aztán felnéz, miközben a homlokát ráncolja.

– Nem is tudom... egy óráig?

Hazudik. Látja Anna arcán, hogy ő is tudja.

– Valóban? – kérdezi Anna. – Minden este egy órát tanultok?

– Nagyjából – mondja Teknőc.

Anna fürkészően nézi.

– Általában. Majdnem minden este. – Meg kell védenie az esti szertartást, amikor a fegyvereket tisztogatja a tűz előtt, miközben

Martin a tűzhely mellett olvas, a tűz fénye az arcukra vetül, kiszökik a szobából, aztán visszaáramlik a padlón a parázsra.

– Ezt meg kell beszélünk Martinnal – mondja Anna.

– Várjon! – riad meg Teknőc. – Tudom betűzni a *szinekdochét*.

– Julia, beszélünk kell az apáddal – ismétli meg Anna.

– SZ-Y-N – kezdi Teknőc, aztán megáll, tudva, hogy rossz, ő rossz, és akkor sem emlékszik, hogy mi jön, ha az élete múlik rajta. Anna nagyon hűvösen, fürkészően nézi, Teknőc pedig visszaneéz, és azt gondolja, *te kurva*. Tudja, hogy ha tovább tiltakozik, ha bármit mond, elárulja magát.

– Oké – nyögi –, oké.

Iskola után bemegy az irodába, és leül egy padra. A pad a recepciós pulttal szemben áll, a pult mögött van az adminisztrátor íróasztala, meg egy kis előszoba az igazgatói iroda zöldre festett ajtaja előtt. Az ajtó mögül kihallatszik Anna hangja:

– Isten szereti őt, Dave, de annak a kislánynak segítségre van szüksége, valódi és kézzelfogható segítségre, több segítségre, mint amennyit én tudok adni neki. Az ég szerelmére, harminc gyerek jár az osztályomba! – Teknőc az ujjait ropogatva ül, a recepciós szapora, feszengő pillantásokat vet rá a monitorja fölé. Teknőc hallása nem a legjobb, mégis hallja Anna heves, felemelt hangját: – Azt hiszed, én szívesen beszélgetek azzal a fickóval? Figyelj, figyelj... nőgyűlölet, elszigeteltség, zárkózottság. Ez a három *nagy* vörös zászló. Szeretném, ha elmenne pszichológushoz, Dave. Egy pária, egy számkivetett, és ha úgy megy középiskolába, hogy nem foglalkozunk ezzel, akkor *még jobban le fog maradni*. Most még felzárkózhat... igen, tudom, hogy megpróbáltuk... de *tovább* kell próbálkoznunk. És valami *tényleg* nem stimmel... – Teknőc gyomra görcsbe rándul. *Jézusom*, gondolja.

A recepciós hangosan kopogva összerendez egy halom papírt az asztalon, feláll, és odamegy az ajtóhoz. Green igazgató épp mond valamit, és Anna felcsattan:

– Senki sem akarja ezt? Miért nem akarja senki? Én csak azt mondom, hogy vannak *lehetőségek*... Persze. Nem. Semmi. Én csak... – És a recepciós megáll az ajtóban, bekopog, és bedugja a fejét.

– Itt van Julia. Az apját várja.

Néma csend. A recepciós visszamegy az íróasztalához. Ekkor benyit Martin, rápillant Teknőcre, és odamegy a pulthoz. A recepciós szúrós szemmel néz rá.

– Bemehet... – mondja, és a zöld ajtó felé int a papírokkal. Teknőc feláll, és az apja után megy, elhalad az íróasztal mellett, át az előszobán. Martin megáll, kopogtat, és benyit.

– Jöjjön, jöjjön! – mondja Green igazgató. Hatalmas ember, rózsaszín arccal és nagy, puha, rózsaszín kézzel. A hája lelóg, és kitölti élre vasalt khakinadrágját. Martin bezárja az ajtót, és megáll előtte. Olyan magas, és majdnem olyan széles, mint az ajtó. Bő flanelingét félig kigombolva hordja, kilátszik a kulcscontja. Sűrű, hosszú, barna haját lófarokba fogta. A kulcsai lassan kilyukasztják a zsebét, fehér cérnaszálakkal rojtozzák a nadrágja szövetét. Ha Teknőc nem tudná, akkor is észrevenné, hogy Martinnál pisztoly van, abból, ahogy az ing áll rajta, és abból, ahogy leül, de Green igazgatónak és Annának meg sem fordul a fejében, azt sem tudják, hogy az ilyesmi lehetséges, és Teknőc arra gondol, vajon vannak-e olyan dolgok, amiket ő nem lát, de mások igen, és mik lehetnek azok a dolgok.

Green felemel egy tál Hershey's Kisses bonbont, aztán előbb Martin felé nyújtja, aki elutasítóan felemeli a tenyerét, majd Teknőc felé, aki meg sem moccan.

– Szóval, milyen napja volt? – kérdezi, miközben visszateszi a tálat az asztalra.

– Ó, volt már jobb is – feleli Martin. *Ez így nem jó, ez így nem lesz jó*, gondolja Teknőc, *de mit tehetél volna, csak egy kis kurva vagy*.

– És neked, Julia?

– Én jól vagyok – rebegi Teknőc.

– Nos, gondolom, azért ideges vagy egy kicsit – mondja Green igazgató.

– Szóval? – kérdezi Martin, és int a férfinak, hogy folytassa.

– Térjünk a tárgyra, igaz? – kérdezi Green igazgató. Az új tanárokat a keresztnevükön szokás szólítani, de Green igazgató egy nemzedékkel idősebb, talán kettővel is. – A legutóbbi beszélgetésünk óta Julia továbbra is nehezen boldogul a tanulással, és aggódunk miatta. A probléma egyik felét a jegyei jelentik. A szövegértési képessége nem ott tart, ahol kellene. Rosszak a dolgozatai. A probléma másik fele... s ez sokkal fontosabb, mint a képességei... az, hogy talán... nos, talán úgy érzi, hogy az iskola nem elég elfogadó, és úgy véljük, szüksége lenne bizonyos fokú biztonságra, bizonyos fokú *idetartozás-érzésre*, hogy a tanulmányi eredménye is javuljon. Mi úgy látjuk, talán ez a fontosabb probléma.

– Nagyon sokat dolgoztam Juliával – veszi át a szót Anna –, és úgy gondolom, hogy...

Martin a székén előredőlvé összecsapja a kezét, félbeszakítva Annát.

– Össze fogja szedni magát – jelenti ki.

Teknőc elfojtja a meglepődését, ránéz Martinra, és azt gondolja: *Mit művelsz?* Azt akarja, hogy Martin egyenesen Annára nézzen, és tudja, hogy képes rá – ránéz, és Anna egyszeriben úgy fogja érezni, hogy minden rendben van.

– Nekem úgy tűnik, Juliának különösen a lányokkal vannak problémái – folytatja Anna. – Arra gondoltunk, hogy... esetleg felkereshetné a pszichológusunkat, Mayát. Sok tanulónknak segített, hogy el tudott beszélgetni valakivel. Meggyőződésünk, hogy Juliának is jót tenne, ha lenne egy számára barátságos arc itt, az iskolában; valaki, akiben megbízhat...

– Julia iskolai bizonyítványa nem függhet attól, hogy jár-e pszichológushoz – szögezi le Martin. – Mit tehetünk azért, hogy biztosan el tudja végezni az iskolát? – Ránéz Green igazgatóra. Teknőcöt előnti a rettegés, de elfojtja, mert lehet, hogy ő nem érti, de esetleg Martin érti. *Mit művelsz, apa?*, gondolja.

– Martin, azt hiszem, félreért minket – feleli Anna. – Julia nem fog megbukni. Amióta nincs pénzünk nyári iskolára, és nagyon kevés a felzárkóztató középiskolai férőhely, minden diákunk tovább lép a rendes középiskolába. De ha Julia erős baráti kötődések nélkül, a jelenlegi tanulási képességeivel és olvasási kompetenciájával tanul tovább, a rossz jegyek hatással lesznek a középiskolai teljesítményére, aztán pedig a továbbtanulására. Ezért lenne nagyon fontos *most*, áprilisban foglalkozni ezekkel a kérdésekkel, amikor még hátravan valamennyi idő a tanévből. Szigorúan csak Julia érdekeit tartjuk szem előtt, és úgy gondoljuk, hogy bármilyen megoldásnak fontos része lenne, hogy hetente egyszer találkozzon valakivel, akivel beszélgethet.

Martin előredől, és a széke megnyikordul. Green igazgató szemébe néz, és kitarja a karját, mintha azt kérdezné, hogy ha nincsenek következmények, akkor miért vagyunk itt?

Green igazgató ránéz Annára. Martin úgy néz rá, mintha nem értené, miért néz rá az igazgató. Aztán gyorsan elfordítja a tekintetét, vissza Green igazgatóra. Martin úgy véli, hogy Green igazgató

a főnök, és a dió, amit fel tud törni. Martin szemében Anna túl nehéz eset, aki felett nincs hatalma. Teknőc nem tudja, az apja miért hiszi ezt. Az összes beszélgetésük során egyszer sem látta, hogy az apja túl mély benyomást tett volna Green igazgatóra. Ő látja, mennyire szilárd ez az ember. Tudja, hogy van egy ferde szemű, Down-kóros fia, és már több mint húsz éve igazgató, és Martin nem az ő nyelvét beszéli. Mondhat bármit, semmiről sem fogja meggyőzni Green igazgatót. Az egész megbeszélés csak arról szól, hogy udvariasak akarnak lenni, meg akarják mutatni, hogy Teknőc ellenáll, hogy Martin is ellenáll a tanároknak, és Martin nem jól csinálja, nem a megfelelő dolgokat mondja, és le akarja torkolni Green igazgatót, mint ahogy eddig is mindig csak le akarta torkolni.

– Martin – szólal meg Anna –, feltett szándékom, hogy külön foglalkozzak Juliával, és megtegyek *mindent*, amire szükség van ahhoz, hogy felkészítsem a középiskolára, de én is korlátokba ütközöm, amikor Julia nincs igazán jelen az iskolában, és dekoncentrált.

– Mr. Green – mondja Martin, mintha érveket és ellenérveket soroltak volna fel Annával. Green igazgató homlokán mély ráncok jelennek meg, alig láthatóan jobbra-balra dülöngél a székén, összekulcsolt kezeit hatalmas hasán nyugtatja. – Julia sikere nem a különleges bánásmódtól vagy a terápiás intervenciótól függ. Nem ennyire bonyolult a dolog. Az iskola unalmas. Izgalmas és borzalmas időket élünk. A világhatalmak a Közel-Keleten háborúznak. A légkör szén-dioxid-tartalma megközelíti a 0,4 ezreléket. A hatodik nagy kihalási hullám közepén vagyunk. A következő évtizedben túljutunk a Hubbert-csúcson. Lehet, hogy már túl is jutotunk, vagy folytathatjuk tovább a palaolaj-kitermelést, ami más, de nem kevésbé komoly veszélyt jelent a talajvízre. És az önök minden erőfeszítése ellenére a gyerekeink akár azt is hihetnék, hogy a csap-

víz varázslattal működik. Nem tudják, hogy a város alatt van egy víztározó, hogy veszélyesen alacsony a szintje, vagy hogy nincsen tervünk arra, hogyan lássuk el a várost vízzel a kimerülése *után*. A többségük nem tudja, hogy az elmúlt öt-hat évben mérték minden idők legmagasabb átlaghőmérsékleteit. Azt hiszem, talán ez is érdekelné a diákjaikat. Azt hiszem, talán érdekelné őket a jövőjük. Ehelyett a lányom helyesírási dolgozatokat ír. *Nyolcadikban*. És meglepi magukat, hogy máshol jár az esze?

Teknőc az apját nézi, próbálja olyannak látni, amilyennek Green igazgató és Anna látja, és utálja, amit lát.

Green igazgató olyan arcot vág, mint aki már másoktól hallotta ezt az ellenvetést, akár határozottabban is.

– Nos, Marty, ez nem teljesen igaz. A tanulóink ötödikben írták a legutolsó helyesírási-dolgozatot. A nyolcadikosok görög és latin eredetű szavakat tanulnak, amelyek kifejezetten hasznosak a diákok felkészülésében az ön által említett jelenségek megértéséhez és kifejezéséhez.

Martin Green igazgatóra mered.

– Bár kétségtelenül igaz, hogy helyesen kell leírniuk a szavakat – teszi hozzá Green igazgató.

Martin előredől, így a derekánál, a flaneling alatt kirajzolódnak a Colt 1911 körvonalai, és akármilyen nyugodt is az arca, mozdulatával a testi erejét hangsúlyozza, és fenyegető. A két férfit egymás mellett nézve egyértelmű, hogy egy súlycsoportban vannak, de míg Green igazgató szinte lefolyik a székről, Martin tömör, mint egy fal. Teknőc tudja, hogy a megbeszélésnek az lenne a célja, hogy hajlandók legyenek foglalkozni a problémáikkal, de úgy tűnik, Martin nem jött még rá erre.

– Azt hiszem – mondja Martin –, talán hagynunk kellene, hogy Julia maga döntsön a kortárs kapcsolatairól és az iskolai előmeneteléhez fűződő viszonyáról. Ő tudja, mi a legjobb neki. Nem írhatják elő, hogy pszichológushoz járjon, nem patalogizálhatják a fárasztó tanmenet miatt érzett unalmát és érdektelenségét. Önök és én is unatkoznánk és érdektelenek lennénk a helyében. Úgyhogy nem fogom azt mondani neki... és azt sem engedem, hogy más mondja neki... hogy különleges odafigyelésre van szüksége. Érzékelem a középiskola szigorával kapcsolatos aggodalmukat, de egyértelműen úgy gondolom, hogy ez a szigor kizárólag hasznos ellenpontja lehet ezeknek az agyzsibbasztó helyesírási dolgozatoknak és értelmetlen gyerekkönyveknek. Julia helyt fog állni, akármilyen kihívásokkal szembesül a következő évben. Ugyanakkor látom az aggodalmukat, és itt helyben megígérem, hogy több időt fogok fordítani arra, hogy segítsek Juliának a tanulásban és azoknak a tanulási képességeknek az elsajátításában, amelyekben önök szerint lemaradást mutat. Minden este és minden hétvégén tudok időt szakítani erre.

– Julia – fordul oda Green igazgató Teknőchöz –, neked mi a véleményed? Szeretnél találkozni Mayával?

Teknőc tátott szájjal, dermedten ül, az egyik kezével a másikat markolja, az ízületeit ropogtatja, és az apjáról Annára vándorol a tekintete. Meg akarja nyugtatni Annát, de nem fordulhat szembe Martinnal. Mindenki őt nézi.

– Anna nagyon segítőkész – szólal meg végül –, és azt hiszem, én nem hagyom igazán, hogy segítsen. – A szobában mindenki meglepettnek tűnik. – Azt hiszem – folytatja Teknőc –, hogy egy kicsit többet kellene tanulnom, és hagynom kellene, hogy Anna többet foglalkozzon velem. Jobban oda kellene figyelnem rá. De nem akarok találkozni senkivel.

Amikor végeznek, az apja feláll, és kinyitja előtte az ajtót. Együtt mennek oda a kocsihoz, aztán szólanul ülnek az ülésen. Martin megfogja a slusszkulcsot, majd, mintha eszébe jutna valami, kinéz az oldalsó ablakon. Aztán megszólal:

– Ez akarsz lenni? Egy írástudatlan kis pina?

Beindítja a kocsit, és kihajt a parkolóból. Írástudatlan kis *pina*, ismételteti magában a szavakat Teknőc. A jelentésük hirtelen bugyog fel az elméjében, ahogy a felrázott kólásdobozból a kóla, amikor felnyitják. Ő a lénye bizonyos részeit nem nevezi és nem vizsgálja meg, aztán jön Martin, elnevezi őket, és Teknőc tisztán látja és utálja magát a szavai tükrében. Az apja gyors, dühös, erőteljes mozdulatokkal vált sebességet. Teknőc utálja magát, utálja azt a befejezetlen rést. Felhajtának a kavicsos úton, Martin megáll a tornác előtt, és leállítja a motort. Együtt mennek fel a lépcsőn, aztán apa a konyhába megy, sört vesz ki a hűtőből, és leüti a kupakját a pult szélén. Leül az asztalhoz, és egy foltot kezd kapargatni a hüvelykujja körmével. Teknőc letérdel elé, ráteszi a két kezét a farmer fakókék szövetére, és azt mondja:

– Bocsáss meg, apa. – Két ujját bedugja a kibomlott szálak közé, és a combja belső feléhez simul az arcával. Martin nem néz rá, a hüvelyk- és mutatóujja gyűrűjében tartja a sörét, és Teknőc kétségbeesetten törli a fejét, hogy ő, a kis pina, az írástudatlan kis pina mit csinálhatna.

– Azt sem tudom, mit mondjak – szólal meg Martin. – Nem tudom, mit mondhatnék neked. Az emberiség megöli magát... lassan, véglegesen, kollektíven *beleszarik a fürdővizébe*, szarik a világra pusztán azért, mert képtelen felfogni, hogy a világ létezik. Az a hájpacni meg az a kurva nem ért semmit. Karikákat tartanak eléd, hogy ugorj át rajtuk, és el akarják hitetni veled, hogy *ez* a világ,

hogy a világ karikákból áll. De nem abból áll, és soha, soha nem szabad azt hinned. A világ a Buckhorn-öböl és a Slaughterhouse-szurdok. Az a világ, az iskola pedig csak... árnyék, téboly. Ezt sose feledd el. De oda kell figyelned. Ha megbotlasz, elvesznek tőlem. Szóval mit mondjak neked...? Hogy az iskola semmi, mégis a szabályai szerint kell játszani? – Lenéz a lányra, az intelligenciáját méricskéli. Aztán megfogja az állát, és azt mondja: – Mi jár a kis fejedben? – Jobbra-balra fordítja Teknőc fejét, és áthatóan nézi. Végül megkérdezi: – Tudod te, kölyök, hogy mit jelentesz nekem? Tudod? Minden reggel te mented meg az életemet, amikor felébredsz, és kiugrasz az ágyból. Hallom a kis lépteidet a lépcsőn, és arra gondolok, itt van az én kislányom, akiért élek. – Egy pillanatra elhallgat. Teknőc megrázza a fejét, a szíve zakatol a haragtól.

Aznap éjjel némán, fülelve vár, és meg-megérinti az arcát a zsebkeése hideg pengéjével. Hangtalanul kinyitja és bezárja, a hüvelykujjával benyomja biztosítóreteszt, majd lassan visszaengedi, hogy ne kattanjon. Hallja, hogy Martin szobáról szobára jár. Vékony félholdakat metél le a körmeiről. Amikor Martin megáll, ő is abbahagyja. Az apja csendben motoz lent a nappaliban. Teknőc lassan behajtja a pengét. Az egyik talpával megropogtatja a másik lába ujjait. Martin felmegy a lépcsőn, be a szobájába, felkapja, Teknőc pedig átöleli a nyakát. Martin leviszi a lépcsőn, átvág a sötét nappalin a hálószobájába. A falon hol kiélesedik, hol elmosódik az égerfalevelek holdfényes árnyéka. Az ablaküveg előtt susogó levelek sötét viaszzöldek, a rozsdásfekete padlódeszkák repedései olyanok, mint a fejsze ejtette sebek. A fenyő és a habarcs nélkül felrakott téglafal befejezetlen illesztéke fekete rés, ami a csatornázatlan alapzatba vezet, ahol a hatalmas, öreg gerendák fekete tea, hegyi patakok csiszolta kövek és dohány szagát lélegzik ki. Martin leteszi a lányt, ujjhegyei végig-

siklanak a combján. Teknőc bordái kitágulnak és összehúzódnak: a testén minden horpadás fekete, és minden kiemelkedés makulátlan fehér. *Csináld, gondolja, akarom.* Fekszik, várva, hogy bármelyik pillanatban megtörténjen, kinéz az ablakon a kicsi, zöld, formálódó égermakkokra, és azt gondolja, *ez vagyok én.* A gondolatai kocsonyásak, mint a véres velő üreges combcsontjaiban és enyhén ívelt alkarja csontjaiban. Martin fölé hajol, és az áhítattól rekedt hangon így szól:

– Az istenit, kölyök, az istenit. – Megérinti Teknőc csípőcsontjának alacsony halmait, a hasát, az arcát. Teknőc szeme nem rezzen, csak bámul rá. – Az istenit! – ismétli meg Martin, beletúrva bőrkeményedéses ujjjaival a lány gubancos hajába, aztán átfordítja, és Teknőc hason fekvé várja, és eközben hol akarja, hol nem akarja. Martin érintése életre kelti a bőrét, a vágyat a tudata külön bejáratú színházában tartja, ahol mindent szabad. Árnyékaik a lepedőre vetülnek, és egybeolvadnak. Martin végigsimítja Teknőc lábát, és belemarkol a fenekébe. – Az istenit, az istenit – motyogja, és végigcsókolja a gerincét, minden egyes csigolyáját; mindegyiknél megáll, és elfúló hangon azt mondja: – Az istenit! – Teknőc enyhén szétveti a lábát, ezzel feltárva a belei végéhez vezető, hívogató rést, melyről tudja, hogy Martin ezt tartja a valódi énjének. A férfi szétválasztja, és a párnára teríti a haját, felfedi a tarkóját. – Az istenit! – mondja rekedten, és a kósza hajszálatokat terelgeti az ujjjaival. Teknőc torka a papírvékony, nedves levelekkel telehintett párnán nyugszik, mintha egy hideg, őszi tócsában feküdne, és a fagyos víz átszivárogná a fűszálakon és a tölgyfa levelein. Martin azt hiszi, Teknőc teste olyasvalami, amit ért, és csalóka módon, de igaza van.

Amikor a férfi elalszik, Teknőc felkel, egyik kezét duzzadt punciájára szorítja, hogy ne hűljön ki, és átmeleg a házon. Bekuporo-

dik a fürdőkádba, és miközben a rézcsapokat bámulja, hideg vizet lötyköl magára. A durva pókhálómintába dermedő ondót még a folyóvíz sem mossa le az ujjai közül, sőt mintha egyre csak vastagodna. Megáll a kézmosó előtt, megdörzsöli a kezét. Az apja szeme néz vissza rá a tükörből. Befejezi a mosdást, elzárja a rézcsapot, és belemered a repedezett, fehérrel átszótt kékségbe, amelyben saját kénye-kedve szerint tágul és szűkül a fekete pupilla.